

Sed hic incidenter.] Adde indicia hic narrata ad ea, quæ dixit supra q. 21. cum hæc magis videantur ad torturam indicia, quam vt conuincant; Nec forsan hic vterer in practica ad aliquem conuincendum. Drogh.

Sed hic incidenter quæro.) Adde, & vide in collecta mea commun. opin. c. mandatum, vbi remissiuè habes communem sententiam istam ampliatam, ac limitatam. Item, & inibi etiã habes, quod mandatum patris, vel domini mitius debet puniri. Vide etiam de hoc per practicum Carer. in §. homic. 5. n. 203. qui num. 101. posuit, an mandatarius possit esse testis contra mandatum, ita vt faciat indicium, & num. 169. An mandatarius torqueri possit, vt ostendat mandantem, & post num. 104. col. 2. ponit, in quibus filius, aut seruus, aut quis inferior non tenetur obedire patri, domino, aut superiori, in quibus tamen parèdo mitius puniri post relatos voluit, quibus adde vt per Socin. post reg. mihi 251. sub 1. fallentia in fin. Giach.

Sed hic incidenter.] Vide de verbis infligatoris, & rogatoris Vulp. conf. 63. nu. 34. & 5. Farin. d. q. 135. c. 2. nu. 1. & quæ infra. Koff.

Sed hic incidenter quæro.) Adde, quod si aliquis fuerit offensus cum baculo super patulis, sine sanguine, & rogauit eius fratrem, vt eius iniuriam vlciferetur, qui postea interfecit illum, à quo suus frater fuerat offensus, an ille, qui rogauerat fratrem, teneatur de homicidio. Bero q. 10. vbi tenet, quod non, & ibi limitat doctr. Bart. in l. si quis mihi bona, hic allegata procedere, nisi in qualitate offensa alius perpendi posset, quæ limitatio fuit Cuma. & Rom. in §. sed quid si mandauit, & idem Coislet in singul. quod incipit præceptum, il. 1. tenuit etiam, quod si Dominus dixerit verba prædicta famulo suo, qui fuerat verberatus, si post dicta verba verberantem interfecerit, non tenebitur de homicidio, per limitationem prædictam: & ad prædicta, vide etiam Vulpell. in conf. 62. & 63. vbi latè non tutam fuisse sententiã Bart. In casu cuiusdam militis, qui verberatus diceret famulo, vt nunquam domum reuertetur, donec aliquid sciret de huiusmodi negotio, tenuit Tiraq. post multos, quos allegat in tract. de pæn. caus. 27. num. 9. maximè, quia ex præsumpta probatione debet quis mitius puniri, ibi num. 2. 10. & 11.

Item adde, quod per illa verba, da da al traditore, & inde secuto homicidio per medium alterius, non probatur mandatum ad homicidium committendum, nec ad vulnus inferendum, ex quo sequi posset homicidium, quia dicta verba generalia sunt, & obfcura, & intelligi debent in mitiorem partem: nam dari potest cum pugno, & cum hasta, vt per Rim. iun. in consil. 88. nu. 26. sed ego credo contrarium, si verba prædicta dicuntur habenti ensem, siue pugionem de nudatum in manu, vel alia arma regulari er apta ad occidendum.

Item adde, si dixerit alicui, Iosio di mala voglia, perche vorrei, che il tale mi fosse tenuto dinanzi à gli occhi, & che fosse morto, & post paucos dies fuerit interfectus ab eo, cui

illa verba fuerant dicta, an sit inductum mandatum de occidendo, & si interfectori etiam ille, qui dixit verba, dedit post homicidium pecunias, vt abiret, & in manibus iustitiæ non incideret, vide Anguiss. in conf. 5. vol. 1.

Item adde, quod ista doctrina Bart. in d. §. sed si mandauerit, sic simpliciter non est vera, sed debet intelligi tribus concurrentibus. Primò ut præcesserit capitalis inimicitia cũ occiso. Secundo, vt dominus in secreto illa verba dixerit famulo. Tertio, quod post talia verba incontinenti fuerit secutum homicidium, ita hoc dictum, Bart. declarat Decian. in consil. 234. num. 5. Bald. & Iaf. in l. 1. C. de seru. fugit. Ioan. de Anan. conf. 95. Marf. conf. 172. hic al leg. Montic. in pract. crimin. reg. 7. num. 9. cum sequen. ubi multas ponit ampliatio. & limit. in hac quæstione, & in materia mandati ad homicidium. Sed ad istam quæstionem, uide omnino Gabr. commun. concl. lib. 7. concl. 2. num. 47. cum sequ. ubi ponit multas ampliaciones, & limitationes, & Fab. de Montelcone in pract. arbit. part. 4. num. 543. folio 213. ubi limitat sex modis.

Item adde, si iudex officij, dagli, an inducatur mandatum de occidendo, uide Mazzol. in consil. 101.

Item adde, an & quãdo præsumatur mandatum, si consanguinei alicuius offensa ad eius præsentiam offendentem uulnerauerint, ut per Ferrer. in conf. 379. per totum, uol. 2. Barar. u. Vade, & non reuertaris domum.) Adde, quod hoc idem habetur in consuetud. Turon. Titul. 4. Des Doriet de baule iusticie, articulo primo. Cur autem in tali casu præsumatur mandatum, & quale intelligendum sit mandatum, uide Alexandr. consil. 127. numer. 14. volumine 4. quem allegat Boss. hic per Clarum citatus in dicto titulo de mandato ad homicidium, numero 48. Drogh.

Et seq.) Vbi extendit, etiam si dominus proferens talia uerba expressè inhibuisset, ne occideret, & deinde tradidit octo limitationes, & quando inducatur mandatum, numeris sequentibus. Giach.

Versi. Sed quid si Dominus.) Farinac. ubi supra nu. 46. & duobus seqq. Ros.

Sed quid si Dominus.) Adde uidendum Mascardum de probat. conclus. 866 vbi quibus uerbis homicidium fuisse mandatum commissum probatur, & in conclus. 1022. uide etiã Bald. conf. 257. uol. 2. vbi quis annuendo capite ad malefactorem non dicitur mandare, nisi constet, quod contemplatione auctoris fecerit.

Loqueri ad aures.] Et quando ex allocutione ad aures oriatori mandati præsumptio, & quãdo consilij, & quando neutrum, uide per Carer. in pract. crimin. num. 134. & in d. §. homicid. 3. sub num. 53. sed quid si famulus, aut filius in præsentia Domini, vel patris occidit, an præsumatur mandatum domini, vel patris; uide per eundem ibidem sub num. 59. & quid in dubio, sub num. 57. Giach.

Sed certe ego.] Farin. d. quæst. 134. cap. 2. num. 42. & 50. & numero 56. 57. 58. & 65. & an sola consanguinitas sufficiat in præsumendo mandatum. Nat. conf. 499. Ros. Sed certe ego ex eo solo (27 lo.) Item adde, quod idem tenuit Petrus Anton. Anguiss. in consilio 16. libro 1. ubi declarat

interfecerit: nunquid tenebitur dominus de homicidio tãquam si mandatum præcessisset? Resp. quod secundum alios quos tenetur, ex quo propter breuitatem temporis præsumitur ad id mandatum dedisse. Et ita allegatur tenuisse Bart. in l. si ventri, §. fin. numero 1. ff. de priuileg. credi cuius opin. dicit esse communem

Placa in d. c. 14. post num. 5. vers. His sanè præmissis. Sed certè ego ex eo solo non puni rem dominum p[ena] homicidij, nisi alia concurrerent, puta, quod dominus solitus esset talia facere, & quod iniuria esset talis, pro qua uerisimiliter debuisset mandare illum occidi. Et in dubio crederem tutius esse torquere dominum, & etiam punire p[ena] extraordinaria, quàm p[ena] mortis.

hoc procedere, quando constat de tenore uerborum prolatorum, aptorum ad inducendum mandatum, & de ista quæstione uide etiam Gabr. commun. opin. lib. 7. concl. 2. num. 48. Barar.

QVÆSTIO XC.

An quis sit puniendus pro auxilio delinquenti præstito.

S V M M A R I A.

Ex Claro.

- 1 Auxiliator an sit puniendus eadem p[ena], qua principalis delinquens.
2 Et quid si delictum fuit animo deliberato patratur.
3 Et an in inquisitione expresse sit faciendã mentio de auxilio ad hoc, ut contra auxiliantes sequi possit condemnatio.
4 Et quando sunt plures delinquentes, an sufficiat dicere, quod alter alteri auxilium præstitit.
5 Et an requiratur, quod in specie dicatur, quod auxilium præstitit assistendo.
6 Et an priusquam procedi possit de auxilio, necesse sit, quod constet de principali.
7 Et an si delinquens aliis fuisse delictum commissurus, debeat auxiliator, mitius puniri.
8 Assistens maleficio an dicatur præstare auxilium.
9 Receptator qua p[ena] puniatur.

Ex Additionibus.

- 1 Auxilium dantes quomodo puniatur.
2 Assistens in delicto an, & quando teneatur.
3 Et quando quis dicatur, ibidem.
4 Et quomodo puniatur præstans auxilium rumpenti pacem.
5 Assistens quando possit puniri etiam pro qualitate.
6 Et quando teneatur in plus quam principali.
7 Assistens delinquenti potest præstare in tribus temporibus remissio.
8 Conducens interficiendum ad locum delicti, quando dicatur in dolo remissio.
9 Assistens an teneatur eadem p[ena], qua principalis interuente eus scientia, ibidem.
10 Et quid de accomodante domum ad faciendum tractatum de homicidio.
11 Assistens an teneatur, si nõ apparet de præcedenti tractatu.
12 Et quid si constet principalem deliquisse, alter, quàm per conueniam.
13 Et quid in Regno Neap.
14 Confessiones factæ non transeunt ad aliam personam.
15 Assistens homicidio quando dicatur ei præstare opem.
16 Et quid si delinquentem associauerit, ibidem.
17 Assistens a longe, nec mouerit arma, ibidem.
18 Assistens quomodo et assistentia quomodo probentur.
19 Assistens quomodo quis excusetur ab assistentia, remissio.
20 Assistens armatus, nec prohibens delictum cũ potuerit uidetur esse particeps facinoris, si delinquentem postea associauerit.
21 Assistens delicto quomodo puniatur.
22 Assistens delicto an præsumatur quis, remittitur arbitrio iudicis.
23 Præsumptio est contra associantem delinquentem post delictum.
24 Præsumptio occulti auxilij cessat, quando astans rixæ fuit tanquam mediator.
25 Et quid dissuasit fieri maleficio, & postea tempore delicti assistit armatus.
26 Assistens violentiam non animo offendendi, quid debeat facere.
27 Et quomodo probet, se non dedisse opem, licet assistit.
28 Et an in dubio præsumatur assistisse animo offendendi.

- 24 Assistans aliquem, qui alium sibi obuiam factum interfecit an teneatur, & quando.
25 Auxilium præstatur acclamando contra eum, qui offenditur.
26 Et custodiendo sarcinas, & vestes delinquentium.
27 Statutum puniens præstantem auxilium maleficio, intelligitur, dum maleficio est in fieri, non in consummato.
28 Statutum puniens auxiliantem, vt principalem, intelligitur de auxilio, quod fuit causa malefici.
29 Assistens scienter bastonanti, qui postea occidit, quomodo puniatur.
30 Auxilium cooperatum an dicatur præstare assistens armatus, & nihil faciens.
31 Assistens an possit torqueri super tractatu prohibito.
32 Qui facile potest impedire homicidium, & illud non impedit, receptare quid sit.
33 Receptare an dicatur dans potum alicui.
34 Et an is, qui delinquentem inuenit in domo sua.
35 Et an per vnam vicem tantum.
36 Et quid si nesciebat illum esse delinquentem.
37 Et quid si erat notorium.
38 Et an præsumatur scientia, vel ignorantia, & quomodo probetur.
39 Et an probetur ignorantia per iuramentum.
40 Et quid si erat absens a loco.
41 Solus præsumitur in sciente, vel scire debente.
42 Scientia an præsumatur in receptante bannitum a Ciuitate vicina, vel Metropolitana.
43 Receptans scienter bannitum an teneatur, si solum sciebat illum esse bannitum, non autem causam banni.
44 Scientia præsumitur & inducitur ex rumore, & fama.
45 An autem sufficiat ad imponendam p[en]am corporalem.
46 Receptans per vim bannitos non puniatur aliqua p[ena].
47 Et iam quod non recesserit, sed cum eis in domo remanserit.
48 Hospites an teneantur de receptatione.
49 Receptans scienter plures bannitum, sed demum eum Curie prodiderit, an teneatur.
50 Receptans bannitum tolleratum non tenetur ad p[en]am.
51 Intel. iße si erat publicè tolleratus, ibidem.
52 Receptans consanguineos mitius est puniendus.
53 Et quid si receptasset criminosos læsæ Maiest. ibidem.
54 Receptatores scilicet delinquentium hodie eadem p[ena] puniuntur sicut extranei. ibidem.
55 Receptatores puniuntur arbitrariè.
56 Et quid in Regno Neap.
57 Et quid in statu Ecclesiastico ibidem.
58 Receptans scienter delinquentem statim post delictum an præsumatur particeps criminis.
59 Receptans bannitum, qui deliquit extra territorium, an puniatur.
60 Receptare rem, & pati, vt res illata eo absente in domo sua remaneat, differunt.
61 Iuramentum accusatoris super quantitate rerum ablatarum non admittitur, vbi agitur contra tertium.
62 Receptans vnam rem ex pluribus rebz sublatis an teneatur ad restitutionem omnium, remissio.
63 Receptans scienter re furtiua sine spelucri an teneatur furti.
64 Statutum puniens præstantem opem furi sicut furem, non habet locum in receptante rem furtiua.
65 Barones, & eorum officiales receptantes facinorosos, possunt per Principem iurisdictione priuari.
66 P[ena] Baronum in Reg. Neap. malefactores acceptantium.
67 Receptatores bannitorum subditi Romane Ecclesiæ, quas p[enas] incurrant.